

Гессі (уривок)

Наталія Матолінець

Увага! Ви читаете уривок з твору (ознайомчий фрагмент). Купуйте книжку [на сайті видавництва Vivat](#).

Частина перша

Розділ 1. Щасливі танцюють під дощем

— Я не хотіла розбивати сервіз, — сказала Гессі, але пані Моррінда дивилась на неї з висоти свого зросту так суворо, наче не розчула жодного слова виправдання.

Гессі не подобалося виправдовуватись. Але робити те, що не подобається, — це така ж невід'ємна частина дорослого життя, як овочевий суп — частина недільного обіду в тітоньки Фресії. А що дівчина вважала себе вже дорослою, то мала твердий намір змиритися з усіма особливостями життя після п'ятнадцятого дня народження.

— Гестіє Амаліє! — голос пані Моррінди прогрімів зловісно. — У тебе будуть великі проблеми, дорогенька, коли про це дізнається твоя матінка!

— Для нас усіх буде краще, якщо матінка сьогодні про це не дізнається, — прошепотіла Гессі.

— Іди додому, мерщій! — Управителька цукерні врешті махнула рукою в бік виходу.

Дівчина востаннє подивилась на черепки, які поблискували білим і блакитним, а тоді пішла до дверей. Вона справді не хотіла розбивати сервіз. Але й не могла ніяк зарадити тому, що дорогі сервізи, привезені матінкою з її численних мандрівок, або вази, подаровані любими тітками до їхніх з Генрі уродин, або скляні зірки і янголи, що ними обмінюються в часі зимових свят, або інші тендітні, красиві й крихкі речі дуже любили вислизати на підлогу чи вибухати дрібними іскрами просто у неї в руках. У те, що вони роблять це самі, ніхто не вірив, тому Гессі мала купу проблем.

На щастя, у матінки сьогодні були інші справи, бо прибули гості — всенька сім'я двоюрідного дядька Майліта, який навідував їх дуже рідко. Усі домашні були заклопотані тим, щоб улаштувати чудовий вечір і закликати багато-багато гостей, бо ж якщо вже хто буває в них рідко, то його мають побачити якомога більше спільних знайомих.

Дядько Майліт подобався Гессі, бо він любив голосно сміятись і розповідати про свій дім над річкою. А дім над річкою — то, безперечно, дуже гарне місце. Особливо в разі наявності веранди.

Пані Моррінда допомагала організовувати вечерю й пригрозила Гессі пальцем, коли перестріла її в коридорі з новими серветницями. Але й сама управителька цукерні знала, що нині краще нікого не займати справами битих сервізів. Тому порцелянову

новину було перенесено на ранок.

А вранці Гессі поспішала до коледжу разом із Генрі, тому так і не дізналась, як матінка відреагувала на новину про загибель світло-блакитних емальованих блюдечок, чашечок, цукернички й заварного чайничка завбільшки з три чверті її долоні.

— Що ти намагалася з ним зробити? — сміялася сестра. Вітер грався стрічками на її капелюшку, то смикаючи їх, то кидаючи просто в лице.

— Усього лиш хотіла поставити на верхню полицю, — тихо відповіла Гессі. Їй здавалося, що сміх Генріки глушить її власний голос. — Туди добре падає світло, і блакитна емаль зблискувала б красивіше.

Сестра подивилася на неї — тепер без усмішки, а тоді її гарненьке лице, обрамлене рудуватим волоссям, стало геть сумним і спантеличеним.

— Не втямлю, про що ти думаєш, — додала вона і смикнула плечима.

— Я часом теж, — чесно зізналась Гессі, розглядаючи розсипи білих квітів у живоплоті біля будинку, який вони зараз минули. — Уяви: ми тут ідемо собі вулицею, і в наших головах пурхає безліч-безліч думок. І кожна з них якась особлива, інакша, ніж попередня. В одну мить у голові пролітають думки про туфельки, домашні з філософії, лимонний пляцок, новорічні свята й гостину дядька Майліта. Мені вони уявляються такими барвистими колами, що сплітаються, утворюючи геть нові відтінки. Тому думка про свято може викликати думку про інше свято, а може — про щось зовсім дивне. Про срібну табакерку чи синій фрак. Бо колись, скажімо, багато років тому, в ніч новорічного празникування ти побачила красивого юнака в синьому фракі та зі срібною табакеркою! Чудово ж, правда?

— Гесті, перестань! — різко урвала її Генріка. — Ти часом так багато верзеш дурниць, що в мене голова болить.

Гессі негайно замовкла. Різкість сестри їй не подобалась. І вона не знала, як це — коли болить голова. Мамині подруги, які приходили грати в карти щочетверга ввечері, твердили, що вона ще надто мала й щаслива, щоби знати про це. Але ж вони з Генрікою двійнята, то чому голова болить лише в однієї з них? Удома сестру сприймали за старшу і завжди казали: "Генрі, будь золотцем, наглянь за Гестією!" — а не навпаки.

— До речі, про красивих юнаків, — сестра заспокоїлась так швидко, як і спалахнула, і подивилася на Гессі краєм ока. — Ти вже думала про сукню до весняного балу? Нам би піти по тканини до Дня Республіки, бо потім усе гарне геть розберуть. І шитимемо з позаторішнього атласу.

— Тоді я просто лілейну сукенку візьму, — відповіла Гессі, згадуючи про свої улюблені мережива, що висіли на плічках у шафі, чекаючи, як завше, на недільний обід.

— Так не годиться! — заперечила сестра обурено. Гессі трохи заздрила тому, як Генріці вдається вкладати бурхливі емоції в кожне-кожнісіньке слово. — Це має бути щось нове. А що мені не байдуже, який вигляд ти матимеш на балу, то нагадую...

Гессі на мить перестала чути Генріку, бо її увагу привернули двоє незнайомців, які йшли протилежним берегом річки. Обидва скидалися на студентів, бо тримали книжки

під пахвою. Говорили про щось захопливе і сміялись так, ніби сьогодні найліпший день їхнього життя. Один білявий, другий із темними кучерями. Схожий на Аїдена. Гостроносий. І рухи такі ж поривчасті. О, як схожий! Гессі аж зупинилася, щоб роздивитись його прискіпливо.

— Ну що ще? — Генріка дивилась не на протилежний берег річки, а на сестру.

Блимнуло світло — і студенти зникли. Ніби їх вітер здмухнув. Ніби то тільки відблиски сонця витворили химерні ілюзії у вигляді людських постатей.

Гессі затопило млосне бажання пересвідчитись у тому, що Аїдена там не було, хоча вона й знала всім своїм еством, що ні, не було. Його вже ніде не було. Та таке бажання здатне муляти тобі, мов камінець у туфлях, аж доки ти щось із ним не вдієш.

— Я маю пройтися, Генрі. Скажи пані Ельріці, що сьогодні я захворіла, — відповіла вона, не дивлячись на сестру, і, притримуючи камеру рукою, швидко побігла через міст, що вів у бік парку.

Студентів справді не було на тому березі. Гессі не видивилась їх ані на алеї вздовж річки, де самотньо гуляв дядечко з чорно-рудим собакою, ані на жодній із двох алей парку, де стовбичили ліхтарні стовпи, такі непримітні й похмурі вдень (зате ввечері вони перетворюються на маленькі осяйні кульки, сповнені магії).

Гессі всміхнулася, згадуючи, як у дитинстві вона вірила, що одного дня прокинеться — і одразу стане красивою й дорослою. Як ліхтар, що різко перевтілюється з настанням ночі. Проте обличчя в дзеркалі завжди лишалось таким, яким вона його пам'ятала з дитинства. Зі світло-оливковою шкірою, великими темними очима і таким же темним — на відміну від Генриного — волоссям. Гессі не знала, чи вважати себе красивою. Надії на магичне перетворення на дорослу панянку розвіялись після того, як вона обтяла коси за останньою модою. Лице так і залишилось круглим, геть дитячим. А немає нічого гіршого, ніж мати дитяче обличчя в п'ятнадцять років. Особливо коли ти ще й зовсім крихітна на зріст.

— Перепрошую, а ви часом не Рендова сестра? — роздуми перервав незнайомий голос.

Гессі підвела голову — перед нею стояла дівчина, може, трохи старша за них із Генрікою. Її почервонілі очі виказували нещодавній плач, а руки судомно стискали носовичок.

— Ні. Але я можу з вами пошукати її. Якщо скажете, яка Рендова сестра на вигляд. Дівчина на мить здивувалась, а тоді хитнула головою.

— Не варто турбуватись. Вона ще прийде... Я почекаю.

Гессі майже знала, що співрозмовниці неймовірно личить широка усмішка. Вона відчувала симпатію до незнайомки, наче кругле обличчя — це те, що їх об'єднує в маленьку таємну групку дівчат. Дівчата дуже люблять групки.

— Вам зле? — спитала Гессі щиро. — Вас хтось образив?

Незнайомка хитнула головою.

— Ви були у Фіолле? — спитала вона натомість.

— Ні. А ви звідтіль?

— Та ні. Просто скоро перебираємось усією родиною. І я зовсім мало знаю про те, як там усе...

— Я читала, що там чарівні затоки. І гори красиві й високі, засніжені навіть улітку. І затоки вриваються в ці гори, ніби хочуть відібрати собі кожен-кожен шматочок суходолу, до якого вийде сягнути. І довгі скелясті коси, на яких дрібних будиночків багато-багато, і вони наче на самій воді стоять — так далеко в море заходять. Але ми ніколи не їздили туди з сім'єю, бо Фіолле дуже далеко і ще там має бути не вельми тепла погода, а матінка наша дуже холоду не любить.

— Холод — це правда, — дівчина зім'яла носовичок. — А ще там знаєте які гарні кондитерські? У них багато випічки з алкоголем, а рецепти такі, що в нас і не водяться! Так і кортить вивчити їх — у мене ж батьки мають пекарню. І якщо дім на узбережжі, то з будь-якого вікна будуть скелі й море! І мені там жити... — захоплена розповідь знову змінилася смутком.

— А ви не хочете?

Гессі подумала, що жити у Фіолле — не найгірший варіант, але промовчала. Бо ж явно, що тут річ не у Фіолле, а в таємничій Рендовій сестрі, а то й у самому Ренді.

— Та я хочу. І мандри люблю, нові місця, і холоду не боюсь. Але Ренд... — Вона стурбовано окинула алею поглядом, наче він тут мав з'явитись. — Він не поїде туди.

— Ренд — ваш наречений? — здогадалася Гессі. Вона тут же подумала про тітку Фресію, яка за вечірнім чаєм любила згадувати про свого нареченого з Ітеллі, що багато років тому поїхав туди на роботу. Він не повернувся, тому вона й не вийшла заміж. Матінка казала, ніби тітка Фресія вже трохи плутається в спогадах і в неї зроду не було нареченого, який поїхав до Ітеллі. Але тітка відмахувалась, поправляла посивілі коси й загадково всміхалася. У ті моменти Гессі була певна, що матінка не знає й половини веселих історій з юності поважної родички. І був там, мабуть, і один наречений, і другий, і навіть загадковий юнак з Ітеллі, котрого неодмінно звали Мартіно — найбільш ітеллійським іменем.

Незнайомка криво посміхнулась.

— Ні, Ренд, він... Та що я вам казатиму. Ви ж поспішаєте. Вчепилась оце!

— І нікуди я не поспішаю, — заперечила Гессі й рішуче підійшла до найближчої лавки, пофарбованої в біле. — Мене звуть Гестія Амалія. І я радо почекаю з вами на Рендову сестру, бо в мене саме зараз є настрій до спілкування. Будете печиво з шоколадом?

— А я Магрітель. Але всі кличуть Магрі. Шоколад, кажете?..

Історія Магрі виявилася простою і сумною, як і більшість історій про перше кохання. А Гессі знала їх вельми багато з книжок, що ними зачитувалася Генріка.

Отож, той Ренд дуже кохав Магрі ("Дуже!" — наголошувала вона із запалом і певністю, котрій позаздрила б будь-яка дівчина її віку). От тільки він іще не міг дозволити собі одруження. І переїзд до Фіолле теж. Він узагалі не дуже хотів кудись переїздити. Батьки Магрі казали, що в Ренда ще "вітер у голові гуляє" і що так буде ще

довго.

Він обіцяв їй писати так часто, як зможе, і вчитись якнайліпше, щоб потім теж перебратися до Фіолле. Проте став чомусь уникати зустрічей. А напередодні від'їзду Магрі взагалі сказав, що не має часу і передасть їй прощального листа зі своєю сестрою. Але Рендова сестра, яка мала принести того листа, так і не прийшла...

— Я сфотографую вас, — спокійно відказала Гессі, розпаковуючи камеру. Рішення прийшло саме по собі, як завжди приходило в таких ситуаціях.

— Сфотографуєте? Навіщо це?

Дівчина загадково прошепотіла:

— Бо я чаклунка...

Магрі зблідла.

— Жартую.

Магрі почервоніла. Тоді стала буряковою, потім розсміялась.

— Ось бачите, магія моя вже працює: смієтесь замість того, щоб плакати, — додала Гессі.

Насправді вона покладала більші надії на шоколад. Проте швидко налаштувала камеру й подивилась на нову знайому через видошукач.

— Дивіться-но сюди. Не ворухіться. І знайте: щойно я сфотографую вас, усі ваші печалі зникнуть. Вони розчиняться в ранковому вітрі й висохнуть під сонячними променями. Ви поїдете у Фіолле, і все у вас буде чудово. І Ренд тут зовсім ні до чого. Ой, що це?!.. — різко вигукнула Гессі, і Магрі зацікавлено зиркнула туди ж, куди й вона, очі її розширились, а на лице впали сонячні промені.

Клац!

— Здається, діє, — вдоволено повідомила Магрі на прощання. — Завітаєте до мене на гостину у Фіолле?

— Так. Звичайно. А як я вас знайду?

— Мій будинок з лимонними рамами в білі квіточки. З пекарнею на першому поверсі. І я певна, що іншої Магрітель ви там не знайдете: імена в них дуже чудернацькі. Може, зватимуть мене Маагрі?

— Маагрі личитиме вам, — запевнила її Гессі. — Запишіть мені тамтешні рецепти печива, будь ласка. Моя матінка тримає цукерню й любить хороші рецепти, котрих ще нема ні в кого в місті.

Співрозмовниця переливчасто розсміялась, а тоді пішла алеєю вперед — не озираючись жодного разу.

Гессі не сумнівалась, що до Магрі її привів Аїден. Аїден і його білявий друг, які примарились їй над мостом. Бо випадковостей не буває — так казав і той, хто подарував їй камеру. Ще він казав, що камера має властивість робити чарівні фото. Фото, від яких люди стають щасливими. Він казав, що щастя — то вельми химерна річ, але спробувати, безумовно, варто. І відтоді Гессі пробувала. Колишній власник камери радив бути обережною: якщо фотографувати людей попри бажання або надто часто,

може статися щось погане. Але поки що нічого поганого не сталося, тільки іноді в Гессі боліли руки, бо камера дуже важка.

Вона подивилась услід Магрі, а тоді замислилась, чи вийде встигнути в коледж іще до другого уроку. Адже пані Ельріка точно не погодиться, що робити людей щасливими — достатньо поважна причина для пристойної панянки, щоби пропустити лекцію з історії.

— Я фотографуватиму людей, — сказала вона, тримаючи камеру обома руками так міцно, ніби боялася, що хтось її відбере. Звичайно, ніхто не скоїв би цього, поки в класній кімнаті пані Ельріка, але все одно.

Гессі зовсім не подобалися заняття, на яких треба було звертатися до всього класу, проте вони відбувалися мало не щодня.

— Якщо не впустиш свою камеру собі на ноги! — розсміялась Кірла, перекиркуючи її тон.

— Панночко, що це ви собі дозволяєте?! — Пані вчителька суворо подивилась на Кірлу крізь скельця окулярів. — Це вам не жарти.

Гессі здалось, що пальці затерпли і камера справді от-от випаде з них, проте їй страх як не хотілося показувати це Кірлі та іншим дівчатам, які любили з неї сміятись. Бачать боги, вона сама любила брати себе на кпини, бо що ще робити, коли твоя улюблена лілейна сукенка геть уся вимашена банановим пудингом, а матінка наказує сидіти так до кінця недільного обіду, щоб усі побачили, яка ти незграба?

— Гестіє Амаліє, а чому ти фотографуватимеш людей, а не квіти чи краєвиди? — спитала пані Ельріка з краплею ввічливого інтересу.

Дівчина схилила голову й усміхнулась. Сонячний промінчик пробіг по глянцевої панелі камери, освітлюючи вигравіювану букву "I." у верхньому лівому куточку.

— Бачте, пані вчителько, — почала вона тихо, — фотографія — це спогад. Квітам не потрібні спогади. Вони йдуть у землю, щоб повернутися навесні. Люди ж ідуть у землю, але навесні не повертаються... — Руки раптом затремтіли сильніше, і Гессі таки поставила камеру на стіл учительки, аби подалі від біди.

— Ми зрозуміли. — Пані Ельріка теж помітила зміну і швидко додала: — Усім дуже шкода через те, що сталося з твоїм братом. Можеш сидати.

— Ні, я хотіла розказати не це! — заперечила Гессі, але вчителька вже викликала наступну ученицю розповідати про свої інтереси, адже саме цьому було присвячено сьогоднішню класну годину. Жвава Маріонлі аж підстрибнула, коли назвали її ім'я. Гессі попленталась на своє місце і лише за партою зрозуміла, що залишила камеру на столі пані Ельріки.

Вона не слухала інших і не зводила погляду з камери. Її неправильно зрозуміли. Гессі й не планувала згадувати про Аїдена. Брат геть не має стосунку до її фото.

Дощ хляпотів так довго, що скоро вулиці вкрились калюжами, а листя кружляло в них, ніби вальсуючи. Гессі відраховувала кроки і ступала на один більше, наспівуючи

собі під носа мелодію "туві-руві-ру пам-пам". На частині "туві-руві-ру" вона кружляла, розкинувши руки в сторони, а на "пам-пам" ступала два маленькі кроки або перестрибувала калюжу, яка раптово виникала на парковій алеї. Так було набагато цікавіше, ніж на уроках танців, які, проте, обожнювала Генріка, тому Гессі було важко відмовити сестрі й пропустити заняття.

А на вулиці здавалося, що танець оживає в самій природі і все рухається від поривів вітру, від дощу, від плюскоту кроків по калюжах. Усе довкола. Гессі згадалось, як колись давно Аїден учив її танцювати. Він відчиняв вікна у вітальні, розсував стільці, впускав повітря, дощ, навіть зливу. Йому подобалось, коли музики багато і вона звідусіль...

У таку пору мінливої погоди Аїдена особливо бракувало. Але в нього був свій шлях, знала Гессі. Тому вона просто наспівувала "пам-пам" і тішилась із того, якою граційною має видаватися тут, у парку, де нема глядачів. Коли на неї не дивились, дівчина одразу ж ставала зграбною і здавалася собі дуже навіть симпатичною. А підрізане за останньою модою волосся й улюблена лілейна сукенка перетворювали її щонайменше на чарівну юну панянку. Не таку красуню, як Генріка чи Вієнна, але хоча б щось. Проте Гессі хотілося ще бодай трохи підрости.

Вона виконала останній пірует біля арки зі всохлими гліциніями, уклонила невидимим глядачам і пішла далі алеєю, як цілковито пристойна панночка.

— Гестіє Амаліє, ти не хочеш розповісти мені історію про блакитний сервіз? — спитала матінка, щойно дівчина переступила поріг.

— О. — Гессі замерла, скидаючи ліву туфельку. — Сервіз розбився.

Після дощу й ранкової зустрічі з Магрі вона почувалася на диво щасливою. Наче камера спрацювала в обидва боки й розвіяла не тільки смуток раптової знайомої, а і її власний теж.

— Я дуже перепрошую. — Дівчина скинула і праву туфельку. — Я тільки хотіла переставити його на видноту, щоб відвідувачі могли милуватися.

Матінка спохмурніла і стиснула губи.

— Гестіє Амаліє, тебе ніхто не призначав декораторкою цукерні.

— Гаразд. — Вона просто всміхнулась. — Наступного разу я нічого не робитиму без дозволу пані Моррінди.

— Пречудово. І, будь ласкава, підготуй сукню на завтра, щоб не йти на зустріч із пані Катанікою в тій самій, сірого кольору. Ти так часто її носиш, що мені вже незручно перед друзями — вони вирішать, що ми тобі не справляємо нового одягу і примушуємо доношувати до дірок старий.

Гессі хотіла заперечити, що їй дуже подобається лілейна сукня й ніяка вона не сіра, але в контексті розмови про розбитий сервіз ліпше було погоджуватись.

На щастя, цих слів виявилось достатньо, і за вечерею про сервіз уже ніхто не згадував. Матінка насправді дорожила в цукерні всіма дрібничками і ревно оберігала їх та збирала всілякі рідкісні й красиві речі. Батько вважав це маминою розвагою, бо що

та одна цукерня проти його фабрик?

А ще до цукерні завжди могли завітати цікаві люди. У будні по обіді дядечки з контори адвокатів приходили на чорну-чорнющу каву в крихтних білих горнятках. Дуже страшні й серйозні — принаймні такими вони видавалися Гессі колись. У вихідні вранці заходила вдова судді пані Олай із трійкою малюків, котрі були схожі між собою, як намистинки з одного браслета. У понеділок о четвертій забігали студенти-психологи: вони йшли повз цукерню в інший корпус і далеко не всі до того корпусу доходили. Іноді ввечері матінка запрошувала скрипалів чи панну Ромі — молоденьку студентку з консерваторії, яка грала гостям на роялі легкі й світлі мелодії, проте сама завжди хмикала й відкидала волосся назад, наче хотіла сказати, що її мрія — велике мистецтво, а не оці вечірні посиденьки.

Щосереді по обіді материні подруги збиралися на тістечка з кавою, тож треба було пильнувати, щоби було все, що любить дружина професора Ольріка й сестра професора Тамора. Особливо кисло-солодкі персикові тарті з горішками, так уподобані батьковою сестрою Амальдіною, на честь якої Гессі назвали ще й Амалією.

А в неділю, зранку чи опівдні, матінка завжди брала із собою до цукерні обох доньок, і вони теж пили каву. Іноді до них приєднувались пані Катаніка та її син Лаллі. І ніщо не могло змінити цього недільного ритуалу. Здавалось, матінка в такі моменти тішитися, що черговий тиждень минув чудово.

Дівчина плекала надію, що знайде до материних іменин красивий сервіз на заміну блакитному та попросить батечка його придбати. І це буде хороший сюрприз від них двох.

Гессі любила сидіти в цукерні за найдальшим столиком біля шафки. Там стояли глибші, зручніші стільці, і звідти було гарно видно всіх-всіх. Вона брала собі ту ж каву, що й мама з Генрікою, хоча їй не смакувало. Але, сьорбаючи гіркий напій, дівчина відчувала свою належність до таємничого світу дорослих, тож воно було того варте. Іноді Гессі думала, що дорослі теж не люблять кави. Проте вони бачили, як її пили інші дорослі в ті часи, коли самі були ще дітьми, то й вирішили робити так. І це замкнене коло не розривається вже довго-довго.

Проте були різні дорослі. Он мамина подруга, пані Катаніка, котра завжди зтягувала талію неприродно тонко, брала собі до кави маленьку вазочку варення і, підморгуючи Гессі, присолоджувала свій напій, тоді підносила крихтне горнятко до носа, вдихала його аромат, замружившись, і здавалося, що у світі немає щасливішої людини.

— То, кажете, Доанна проігнорувала й останнє ваше запрошення? — Пані Катаніка зводила брови так високо, що Гессі остерігалась, як би вони не зірвались і не втекли з її широкого чола.

— Так, — зітхала матінка, обмахуючись хустинкою з лавандовими пахощами, ніби панна Доанна становила зараз її найбільшу проблему в цілому світі. — Вона не виходила на люди вже бозна-скільки часу! Зовсім занедбала товариство і свою

репутацію. Не втямлю, що з нею робити...

Гессі засовалась на стільці. Доанна їй подобалась. Вона мала довге чорне волосся, світлу шкіру та янтарні очі, які мінилися зеленавими тонами, коли падали сутінки. Та Доанна була нареченою Аїдена, і після того, як він пішов, вона не з'являлась у їхньому домі ні разу. Власне, ніде не з'являлась. А її батьки навідріз відмовлялись розповідати що-небудь. Лише сказали, що поїхала на рік до родини у Фіренс. І це турбувало Гессі дуже сильно, бо ж рік минув, Доанна вже мала б повернутись, але ніхто її не бачив. А Гессі конче мала передати їй подарунок від Аїдена — занедужавши, він заготував їх для нареченої багато-багато, більше, ніж для обох сестер і матінки. Аїден любить її дуже-дуже. Хай він не тут, але любить — це точно.

Тут Гессі затопив смуток і стало геть терпко всередині. Але щоб матінка не казала, що вона надто похмура, дівчина м'яко зісковзнула зі стільця й пішла до вітрини з тортами. Тут можна вдавати, що розглядаєш випічку, аж доки вдасться заспокоїтись...

У вітрині віддзеркалювались усі столики, рояль і різьблена шафа. І ще золотаве проміння, котре наче пронизувало все-все довкола, перетворюючи світ на досконале мереживо. Проте коли Гессі озирнулась, то ніякого проміння не було.

Натомість були блакитні очі, котрі дивились на неї.

— Доброго дня, — сказала вона мимоволі.

— Доброго дня, — сказав він.

— Гарна погода, чи не так? — Гессі швидко згадувала все, про що пристойна юна панянка може говорити з незнайомцями. У повітрі ширились кола тепла.

— Не надто. Я більше люблю дощ. — Очі тепер сміялись. — Танцювати під дощем — що може бути веселіше?

— Так. Мій брат любив танцювати під дощем. Але так легко застудитись і злягти.

Власник блакитних очей не переставав усміхатись. Повітря дзвеніло.

— Вас це лякає?

— Ні.

— От і мене ні.

Небо вривалось у вікна. Цвіт османтуса сипався на підвіконня. Світло ворушилось у фіранках...

— Гестіє Амаліє! — Слова вдарили в спину, як дрібний град.

Гессі різко повернулась і майже побігла до свого столика. Їй стало жарко. Долоні спітніли. Вона зрозуміла, що не пам'ятає нічого, крім блакитних очей. Ані лиця, ні кольору волосся. Та що там — не пам'ятає волосся взагалі! А це вже дивно, бо то перша річ, на котру вона зважає, коли знайомиться з хлопчиками, — чи красиве в них волосся. А чи був це хлопчак? Чи юнак? Чи дядечко? Чи навіть старий чоловік із чорним ціпком зі срібним руків'ям? Чи був там узагалі... хтось? Вона озирнулась і ніяк не могла знайти нікого, нікого схожого на того, з ким щойно говорила. Та й чи говорила? Язик у роті розпух і присох до піднебіння, наче з неї випили враз усі сили.

— Гестіє, сядь біля нас, — покликала пані Катаніка, плескаючи по кріслу м'ясистою долонею. — Розкажи-но, як твоє життя молоде!

Гессі слухняно сіла, проте серце гупало так швидко, що їй було важко почати розповідь. Вона стиснула пальцями оббивку крісла.

— Ми в коледжі... недавно розповідали... про наші інтереси... Я принесла показати камеру.

— Камеру? — Пані Катаніка зацікавилась.

— Фотокамеру, — втомлено відповіла матінка замість Гессі. — Вона собі вбила в голову, що фотографуватиме.

— Цікаве заняття, мабуть. — Пані Катаніка сьорбнула каву та обтерла губи серветкою.

Генріка пхикнула.

— Ота камера важить, як моя дорожня валіза, — додала матінка. — Вона з нею впаде серед вулиці й ще зламає щось. Ти ж знаєш Гестію.

— Я не впаду...

— Я собі думаю, хай поки розважається, — махнула рукою пані Катаніка. — Коли, як не тепер?

— Я бачу, що Генріка першою вийде заміж. — Матінка подивилась на другу дочку. — А от Гестія Амалія...

Вона говорила ще щось, тільки Гессі не слухала. Вона заплющила очі й спробувала знову вловити ті кола тепла, котрі ширились у повітрі в момент, коли світ раптово ожив і зарухався. У момент, коли всюди дзвеніло й хвилювало чуття того, що простягни руку — і торкнешся струни чогось таємничого і прекрасного. Але й сліду цього чуття вже не було.

Розділ 2. Даруйте книги з присвятою

Вітальню заливало світло, і здавалося, що старий рояль плаває в тому світлі, і от-от розтечеться, і вже не буде його лакованої кришки, ані холодних клавіш, ані натягнутих струн, а буде тільки музика, музика в повітрі. Гессі затамувала дух, очікуючи, що так і станеться, проте тут увійшла Генріка і довелося швидко вдавати, що в повітрі нема ніякої музики. І що світло, яке заливає вітальню, — це просто собі світло, а не магія, настояна на зимових зірках. Люди люблять бачити світ звичайним і вельми дратуються, коли твердити їм, що все не так, що довкола багато-багато магії.

— Гесті, — поклікала сестра, — ну як тобі?

На обличчі Генріки сяяла гордість, а нова сукня шелестіла, так і кажучи: зверни на мене увагу! На ній було багато воланів, намистин, а маленькі рукавички мали дуже милий вигляд і при цьому відкривали майже всі руки. Сукня робила сестру старшою і тоншою — мабуть, цього ефекту Генріка й прагнула досягти. Вона вже переросла Гессі на шість сантиметрів.

— О, дуже гарно! Тобі б рукавичок до неї. Руки здаватимуться ще більш делікатними. Лаллі вже бачив?

— Він іще малий і дурний. — Генріка задерла носа, наче її щось ужалю.

Отже, Лаллі вже бачив, зрозуміла Гессі. Бачив і сказав щось не вельми приємне. Діти завжди говорять щось не вельми приємне цілком серйозно, а дорослі це потім зводять до жартів. Бо у світі дорослих ведеться говорити одне одному неприємні речі, тільки коли вони присолоджені, приховані й двозначні, щоб ніхто бодай випадково не запідозрив іншого у прямій неприязні.

Наприклад, пані Катаніка нерідко з широкою усмішкою розповідала, що її сестра так часто виряджається й гуляє в неділю над річкою, ніби думає підчепити якогось рибалку на свій гачок від корсета. Матінка скупно всміхалась у відповідь, хитала головою і казала, що сестрі пані Катаніки ліпше частіше бувати в доброму товаристві, ніж гуляти на самотині, як неприкаяній студентці з провінції.

Гессі знала, що матінка найбільше у світі не любить саме студентів. Мабуть, та неприязнь з'явилася через цукерню. Студенти забігали завжди галасливими гуртами, а замовляли лише найдешевшу каву, майже ніколи не брали ні печива, ні плячків, ні навіть цукерок. Вони не купували ні поливок, ні сиропів, ніколи не брали додому баночки варення, обв'язані смугастими стрічками. Не цікавились рідкісними чаями, привезеними аж із-за моря. На них невдоволено поглядали суворі адвокати, вдова судді пані Олай, дружини професорів і сама матінка, бо попри все те студенти — якісь нещасні студенти! — приходили, реготали і здавалися такими веселими та світлими, що навіть найдешевша кава в їхніх чашках смакувала, мабуть, як чарівний напій богів, коли подивитись, як після неї загорялись сині, зелені, чорні очі й сипались іскри непоясної і безпричинної радості.

— Лаллі, не ображай Генрі, — укотре попросила Гессі сина пані Катаніки, коли вони сиділи в саду, у вимережаній білими квітами альтанці, і їли печиво з варенням.

Світло-рудий і кучерявий, як мати, хлопчисько подивився на Гессі насуплено.

— Я її не ображаю! — Він відправив до рота два печивка одразу, і цукрова пудра засипала його ніс. — Я сказав, що вона схожа на бабцю Мартіку, — серйозно додав хлопчик, витираючи носа долонею. Він метляв ногами в повітрі, бо ті ще не сягали дощатої підлоги.

Гессі пирснула. Бабці Мартіці було вже за сімдесят, тож Генріка явно не могла сприйняти таке порівняння тепло.

— А чим же вона схожа, Лаллі?

— Коли вдягає суконьки з мереживом, якого більше, ніж капустяного листа, а зверху ще шаль, а там ще капелюх, а тоді дере носа, то вона зовсім як моя бабця!

— А на кого тоді схожа я? — Гессі відсунулась убік, щоб друг міг її роздивитись.

— На Гестію.

— Так не цікаво.

— Цікаво. Коли ти вийдеш за мене заміж, я буду більше тебе роздивлятись і, може, ще щось придумаю.

— Тобі ще рано одружуватись, — усміхнулась Гессі, розчулена такою раптовою пропозицією.

— І нічого не рано. — Лаллі з діловитим виглядом відкусив шматок рогалика. — Мені вже дванадцять, я щось та знаю. Тато казав, що я ще трохи підросту — і він віддасть мені дім на Озерній вулиці. Там можна буде жити. І тримати коней.

— А моя матінка каже, що Генріка вийде заміж першою, — зітхнула Гессі, згадуючи недавню розмову в цукерні.

— Е ні, Алістал Роу, звичайно, добра душа, але одружуватись із Генрі я не буду.

— А вона страх як любить коней. І в неї навіть є уніформа, як у справжнього жокея.

— Справді? — Світлі брови хлопчика сіпнулись угору.

— О так. Справжнісінька уніформа. Вишнева, із золотими гудзичками, — по-змовницьки шепнула Гессі.

— Гаразд, — поважно додав Лаллі. — Тоді я дозволяю запрошувати твою сестру в гості, щоб вона могла кататися на наших конях. Але тільки якщо вона буде добре поводитись. І приносити гостинці.

Гессі сьорбнула теплого чаю і замислилась над тим, якою вона сама була у дванадцять років.

— Алістале, — гукнула дівчина, і той сполошився, коли почув своє повне ім'я. Мабуть, Лаллі так кликали, коли він був у чомусь винен. — Як воно — бути дванадцятирічним?

Він випнув груди.

— Чудово. Батько нарешті зрозумів, що я вже дорослий. Матінка, звичайно, ще хвилюється, коли я застуджуюсь, але це скоро мине.

— А я от не можу згадати, як мені було стільки, скільки тобі тепер.

— Я розповім. Ти носила тоді блакитне плаття і мала довші кучері. І бігала всюди за Аїденом.

— А ще? — Гессі округлила очі. Ніякої блакитної сукні вона не пам'ятала і здивувалася, що це залишилось у спогадах Лаллі, котрі мали б бути ще більш розмиті, ніж її власні.

— Ще... Якось ти втекла з уроку музики в коледжі та прийшла до нас. Мама давала плячки з вишнями, а ти шморгала носом і з'їла геть усе. Потім уперіщив дощ, і Аїден прийшов по тебе, і ти знову плакала, що матінка гніватиметься. Але твій брат запевнив, що ні.

Гессі затамувала дух. Їй подобалося, що Лаллі згадує про Аїдена так, наче він досі тут. І братове ім'я не звучить сумно, жалібно, як це виходить, коли про нього говорять інші.

— Загалом, іменем Алістала Роу, я тобі кажу: ти була хороша. І не така вредна, як Генрі!

Гессі слабо всміхнулась і не відповіла. Чашка в її руках хруснула, і від неї відламалося вушко. Так акуратно, наче хтось відкрояв його ножом.

— Ого! — видихнув Лаллі з захватом і трішечки налякано. — Ти знову зламала чашку? Пані Моррінда тебе вб'є?

— Ні, Алістале. — Дівчина відчула раптову втому, і зауваги рудого хлопчиська вже

не видавались їй ані смішними, ані цікавими. — Пані Моррінда не буде мене вбивати, тільки трішки невдоволено побурчить. Усі вже звикли, що я ламаю речі.

— Це дуже корисне вміння! От подумай: у тебе заклинив замок у дверях, і ти не можеш потрапити додому, а надворі — дощ і вітер. І тут ти така — хрясь! І двері зламано. Ну як?

Лаллі зазирнув в обличчя Гессі, абсолютно задоволений своєю вигадкою.

— Чудова ідея, — погодилась вона й акуратно відклала чашку та її вушко на край таці, намагаючись надивитись на них.

— Ми ж поїдемо на книжковий ярмарок? — вимогливо спитала Генріка, коли доїла десерт. — Пані Ельріка нам нагадувала про нього на історії літератури!

Матінка наморщила носа, як вона робила завжди, коли чула пропозиції, котрі їй не дуже до вподоби. А ідеї взагалі зазвичай викликали в неї невдоволення. І Гессі часом думала, що матінка була б рада, якби вдалось просто жити, нічого не ворущачи й не ворущачись самій.

— На ярмарку дуже шумно й людно, Генрі, — відповіла вона з осудом. — Так нічого роздивитись не вийде. Не люблю я таку тисняву.

— Проте дітям цікаві книжкові свята, — заперечив батько. — Правда, Генрі, Гессі?

— О так! — Генріка одразу ж із ентузіазмом закивала. Вона знала, що згода батька вища за згоду матінки, тому головне — досягти першої.

— І ще там будуть оті непосидючі студенти. Я ліпше випишу вам нових книжок із магазину Оллішів. — Матінка, проте, не хотіла їхати, і край. — У них усі новинки з'являються.

— Але на ярмарку будуть іще старі книжки, — втруtilась Гессі тихо.

Генріка ж розцвіла після фрази про непосидючих студентів.

— Старі книжки? Чи ж у нас мала бібліотека? Я щось не бачила, щоб ви там надто затримувались... — відповіла матінка, та врешті зітхнула і вдихнула пахощі улюбленої лавандової хустинки, з котрою не розлучалась. А це означало згоду, хай мовчазну та повну осуду.

Ярмарки подобались Гессі своїм гамором. Виникало відчуття, що можна загубитись, — і це відчуття теж подобалось. Адже завжди цікаво втрапити в незнайоме місце або принаймні опинитись у натовпі людей, ловити уривки їхніх розмов і розглядати книжки.

Гессі пошкодувала, що не взяла з собою камеру: обкладинки стародруків із золотим та срібним тисненням, зі стертими кутиками чи металевими візерунками, оправлені в шкіру, розфарбовані чи такі затерті, що не видно й назви, — усі вони притягували погляди незгірш за новенькі фоліанти, котрі викладали на прилавках книгарі, закликаючи покупців. І було б добре зробити фото — бодай одненьке. Гессі чудово пам'ятала, що кадри можна витрачати тільки на людей, але бажання якось зловити в об'єктив усі ці книги не залишало її під час прогулянки.

Хтось зачепив її ліктем, і дівчина озирнулась. Матінка з пані Катанікою пішли до кав'ярні над каналом на обідню каву — вони в один голос твердили, що спека їх дуже втомлює, а галасливий натовп не дає відпочити чудового вихідного дня. Генріка зустріла подругу з коледжу, і вони гуляли по ярмарку разом, бо Гессі, на їхню думку, надто довго розглядала кожен стенд. А стендів же так багато! Батечко ж знову мав термінову роботу і поїхав на збори правління, але дав їм з Генрі трохи кишенькових грошей на закупи й відчував, що цього від нього цілком досить для того, щоб бути причетним до виховання двох доньок-підлітків.

На такі кишенькові можна було купити хоч цілий ярмарковий стенд. Гессі хотіла спочатку знайти щось про фотографію, щоб ліпше ловити свої кадри. Але зрозуміла, що тут немає жодної-жодної книжки про чарівну камеру. І бути не може. Мабуть, це й добре. Якби чарівних камер виявилось забагато, то дівчина, напевне, відчула б розчарування, що вона не одна, хто володіє такою таємницею. Водночас їй здавалося, що було б дуже цікаво зустріти ще хоч одного диво-фотографа. Тоді він міг би прикласти палець до губ і підморгнути їй, поплескуючи долонею по важкій сумці на ремнях. А Гессі всміхнулася б йому у відповідь і сказала б щось на кшталт: "О так, я розумію, про що ви!" Але ніхто такий ще їй не трапився.

Відкинувши ідею з книжкою про фото, Гессі зацікавилась новими романами, але вже напевне їх купить Генріка. Тоді погляд упав на тонкі й красиві збірки поезій з вигадливими візерунками на обкладинках, а ще подарункові набори листівок, перев'язані жорсткими паперовими стрічками.

— Панянку щось цікавить? — спитав привітний продавець.

Гессі заперечно похитала головою. Їй куди більше подобалось роздивлятись усе самій, довго зважувати рішення про покупку, коли продавець іще зайнятий іншими клієнтами та не спостерігає за нею.

— Панянка прийшла по ось це, — пролунав голос за спиною, і дівчина тут же почула шепіт, котрий лунав просто всередині її голови: "Не озирайся".

Дрібне тремтіння пробігло по плечах. Здавалося, що все тіло затерпло і навіть за великого бажання вона не змогла б озирнутись. Тільки побачила, як майнула рука з довгими пальцями, світлі манжети і запонки з блакитними каменями. Світ наче вповільнився. Зникли галас, шелест сторінок, шурхіт сукенок, голоси, дзвін велосипедів, лопотіння крил і хлюпотіння річки. Залишились тільки натягнута струна напруги і голос на спиною. І повітря дзвеніло.

Тим часом незнайомиць вправно виловив серед збірок поезій, котрі пахнули свіжою фарбою, книгу в багряній палітурці і простягнув її продавцеві:

— За скільки віддасте оцю?

— І де ви її викопали?.. За десятку беріть.

— І загорніть, — попрохав незнайомиць, відраховуючи плату.

Поки він стояв за спиною Гессі, їй здавалося, що все перед очима стає розмитим, як акварельне полотно, на яке плеснули забагато води під час уроку малювання.

Продавець вправно загорнув книгу в коричневий папір, обв'язав стрічкою і

протягнув незнайомцеві. Той жестом указав на Гессі. Продавець повернувся до дівчинки.

— Тримайте, панянку. Їй-богу, чого ви така налякана?

— Дякую, — прошепотіла вона, притискаючи пакунок до грудей. — Я не налякана, я...

— Гесті! — крик Генріки примусив світ повернутися до його звичного стану. Усе знову закрутилось, зашелестіли сукенки, заблищали на сонці скельця окулярів, почувся шурхіт книжкових сторінок, ожив їхній запах. У повітрі розлились аромати квітучих дерев, а плюскіт річки влився в гомін ярмаркових гостей.

— Гесті! — Генріка випурхнула з натовпу, тягнучи за руку Фаусту Олліш. — Ми бачили Авінду Райрі! Отам, біля яток із морозивом!

— Хто така Авінда Райрі? — спитала дівчина, намагаючись не згубити того тепла, котре щойно торкалось її спини.

— Ой, Гесті! — Фауста сплеснула в долоні. — Не прикидайся ж!

Генріка задерла носа.

— Пані Авінда — найкрасивіша акторка в нашому театрі, вона ж грала принцесу Омайю Третю. Ти хіба забула? Ми ходили на прем'єру восени!

— Так, — кивнула Гессі цілком щиро. — Забула.

І жодного слова, щоб пояснити сестрі, що знана акторка її не турбує. І жодного слова, щоб описати, як завмирає світ, як дзвенить повітря, коли...

— Пане, вибачте! — Вона покликала продавця і, дивуючись власній сміливості, спитала: — Який вигляд мав той юнак, котрий щойно придбав книгу для мене?

З голосу вона вирішила, що то таки юнак. Продавець подивився на неї здивовано, тоді на пакет із книгою, тоді знову на неї.

— Панянку, щось ви плутаєте. Я щойно нічого не продавав ні вам, ані якомусь юнакові. Може, Фрейт? — кивнув він на свого молодшого напарника.

— Ні. — Гессі заперечно похитала головою і, шурхнувши спідницею, розвернулася та побігла, щоб швидше загубитись у натовпі. Їй дуже не хотілося, щоб при Генріці двоє продавців визначали, що то за юнак і чи був він узагалі.

Бо, здається, його не було.

Його не було. А книга була.

"Гуп-гуп", — застукотіло серце, котре стало надміру важким.

Гессі оминула групу дрібних школярів, тоді прослизнула під рукою у височенного студента, мало не врізалась у пишний поділ сукні якоїсь пані, оббігла ліхтарний стовп і клумбу, помережану синіми квітами, та пірнула у вузький прохід між двома дерев'яними стендами, на котрих лежали важкі словники й медичні книжки.

Опинившись по той бік ярмаркового натовпу, Гессі змогла перевести дух. Перед очима блискотіла річка, і розсипи опалого цвіту скидалися на сніг у воді.

Що це було?

"Гуп-гуп".

Паперовий пакет вона досі притискала до грудей. Відповідь мала ховатися там, у

книзі з багряною палітуркою.

Гессі повагалась мить, але тоді пальці самі смикнули за стрічки й розірвали коричневий жорсткий папір. Палітурка виявилась новенькою, холодною на дотик. На ній золотилася назва.

— "Академія Аmaterасу, — прочитала Гессі пошепки. — Записано зі слів Історика".

Як звався цей історик, на обкладинці не було вказано.

Дівчина розгорнула книгу і провела пальцями по першій сторінці.

— Звідки ти?

Книга мовчала.

— Хто такий блакитноокий? — спитала вона ще тихіше, ніби боялася, що, озвучене, це питання стане надто відвертим і хтось її почує та візьме на сміх. Проте книга мовчала й тепер. Але Гессі була певна, що то блакитноокий подарував її. Більше нема кому.

А тоді з-під пальців поповзли в усі боки чорні химерні лінії, котрі ламались і звивались, мов змії, аж доки заповнили сторінку.

"Дорогій Гестії".

Лінії ще трохи кружляли, поки викладали ці слова, а тоді раптом перестали ворухитися, наче насправді були тільки чорнильним написом, котрий щойно оживав тільки в уяві Гессі. Матінка любила казати, що уява в неї аж надто бурхлива.

Дівчина втамувала тремтіння всередині й перегорнула сторінку.

"Аїденові не хотілося до Академії", — так починалася книга.

— Аїденові не хотілося до Академії, — повторила Гессі пошепки. — Але він пішов. Він пішов, бо знав, що то його шлях.

На цій фразі серце застукотіло надто гучно, і дівчина зупинилась.

Вона відірвала погляд від сторінок химерної історії, у котрій головного героя звали, як і її загиблого брата, і подивилась на річку. Мерехтіння сонця сліпило, а сил відвести погляд не було. Блакитне-блакитне мерехтіння. Воно заповнювало все і заспокоювало. Здавалося, що все буде добре. От просто все. От просто візьме — і буде добре.

— Дякую вам, — шепнула Гессі до річки, до цвіту дерев, до дзвінкого повітря, до блакитного мерехтіння води і до дивного незнайомця, котрий подарував їй дивну книгу.

Їй страх як кортіло почитати ще про Аїдена та невідому Академію, проте вона відчувала, що то буде надто цікава історія, щоб від неї відриватись. Тому ліпше зробити це вдома, перед сном.

Гессі акуратно обгорнула книгу папером, сховала в сумочку й повернулася між стендами до ярмарку. Їй ще хотілося купити кілька збірок поезій, спробувати випічку, котру продавали біля виходу, і знайти Генріку, бо буде трішки сумно купити однакові новинки. Утім, їх можна потім подарувати комусь — книжки видавалися Гессі ліпшим подарунком, ніж рукавички, хустки чи торти.

Було страх як важко дочекатись, доки закінчиться вечера. Гессі совалася на стільці, торт із персиками не ліз у горло. А потім у батька з'явилося бажання

поцікавитись їхнім навчанням. І коли після всіх розпитувань Гессі нарешті зачинила двері своєї кімнати, вона відчула, що сукня геть волога від поту на спині.

Книга в багряній палітурці лежала в таємному сховку з подарунками Аїдена. Гессі швидко видобула її з шафи, упала на ліжко і розгорнула першу сторінку.

"Дорогій Гесті".

Напис нікуди не зник.

"Аїденові не хотілося до Академії..."

АїДен ~ Академія

У мене не було жодного сумніву щодо того, що я помер. Власне, зважаючи, як прогресувала моя хвороба і як погано я почувався, нічого дивного в цьому нема. Смерть не лякала мене. Лякала думка про все те, що я маю покинути. Хоч скільки готуйся до цього, хоч скільки роздумуй, проте смерть ніколи не буде гарним подарунком ані для тебе, ані для близьких тобі. Особливо коли виводиш букви в записках для нареченої, а сил стає тільки на одну букву за раз. І тому всі твої слова до неї такі скупі. Я намагався вкласти головне: "Не плач. Не плач..."

Кулаки стиснулись самі по собі. Я у своєму тілі. У плоті. Опустив погляд. О! Навіть в улюбленій жилетці.

Проте це місце не нагадувало жодне з місць, куди потрапляють мертві відповідно до давніх книг чи відомих мені релігій. А я мав необережність вивчити їх доволі досконало, коли ще планував жити довго й щасливо, а не стояти в улюбленій жилетці бозна-де. "Бозна-де" мало вигляд паркової алеї з побитою бруківкою і кущами у вельми захаращеному стані. Білий туман наповзав, ніби дим.

— Я помер? — спитав, сподіваючись, що хтось мені відповість.

— О боги Тріади, ну годі комедії, — відповів мені голос, у якому було щось дуже скрипуче й неприємне. — Знаєш, як мені обридло відповідати на це запитання і всім усе пояснювати?

— Не знаю.

— О, бачиш! Іще один! Нічого вони не знають, нічого вони не хочуть... — завів голос. — А потім зникають — лишається оплакувати. Так, давай послідовно. Без того в нас ніяк. Хто ти такий і як тебе сюди занесло?

Я сховав руки в кишені, правою намагаючи срібну табакерку. Вона була на місці. Гаразд. Отож теорія про те, що нічого з нашого світу з собою після смерті не забереш, — помилкова. Шматочок Доанни, а точніше, її подарунок, досі зі мною. Благословенна будь, смерте, якщо дала мені таку поблажку.

— Я Аїден Фаулі-Прейшер. І я підозрюю, що або вже помер, або ж у мене така лихоманка, що бачу шикарні галюцинації.

— За галюцинації ти мені ще відповіси! Аїден... Фаулі... — Голос замислено повторив моє ім'я тричі, а тоді щось хруснуло, і відповідь пролунала вже зовсім-зовсім інакшим тоном. Він звучав налякано: — Ти... ти Аїд? Сам Аїд? Чи Аодх? Аед?

— А-ї-ден, — повторив я мало не по літерах. З дитинства звик, що люди люблять перепитувати моє ім'я, проте мені воно дуже подобається. І Доанна вміє вимовляти

його так тихо, пошепки, сплітаючи "й" та "і" в "ї", а потім розтягуючи "д" на старовинний манер, і виходить таке ніжне "Аї-і-дхее", що мені аж мурашки по спині розбігаються.

Побачити б її. Так різко захотілось побачити її бодай на мить, що я аж скреготнув зубами.

— Так чи сяк, непростий ти, — зітхнув голос, нагадуючи про себе скрипінням. — Ну а я Брама.

— Брама куди?

— На подвір'я, куди ж іще! Зайдеш, тоді прямо алеєю і ліворуч. У директора кабінет на другому поверсі — там тобі хтось підкаже... Аїде, слухай, а ти примар не бачив раніше? Чи духів? Чи там мертвих?

— Моя наречена — дуже сильна чаклунка, проте ні, не бачив. — Я вирішив, що якщо вже розмовляю з брамою, то можна не приховувати, що Доанна бачила набагато більше за інших. І вміла заварювати чай, котрий проганяв головний біль за кілька хвилин. Мабуть же, магія.

— У-у, чаклуни переважно водяться на тіньовому боці, — відповіла мені Брама. — Якщо ти звідти, то несолодко тобі буде.

— Я чудово підлаштовуюсь. — Мені закортіло дізнатися більше про місце, де я опинився. І про те, як вибратися звідси. Бо мені треба додому.

Туман довкола розійшовся, і я побачив високу ковану браму. Ага. Справді брама. Ну гаразд. За почорнілим металевим сплетінням виднілися високі стіни, помережані галереями, котрі нагадувати витвір божевільного архітектора, у якого цілковито відбило смак.

Я підійшов до металевого плетива й поклав на нього руку, підкоряючись внутрішньому бажанню. А тоді одразу ж опинився десь в іншому місці.

Розділ 3. Кохана і закохана

Вікно Доанни вперше засвітилося надвечір у понеділок.

Гессі одразу ж упізнала це вікно, адже вона не раз гуляла з Аїденом, коли він іще був тут. І брат часто завертав на вулицю Каменярів, наприкінці якої, у затишку високих мурів із білого й сірого каменю, ховався дім "найкрасивішої дівчини в місті". Гессі знала, що Доанна найкрасивіша в місті, задовго до того, як дізналась її справжнє ім'я та побачила витончене бліде лице з оливковою шкірою, на котрій рум'янець здавався надто яскравою плямою.

— Дивись, Гесті! — Аїден пригинався, зазираючи між плетивом решітки та винограду. — Тут живе вона — найкрасивіша дівчина в місті. Отам, над кованим балкончиком, її вікно. Бачиш, Гесті? Третє ліворуч.

І Гессі кивала, хоча була ще зовсім низенькою і не бачила. Але в голосі брата бриніло стільки щастя й збудження, він так тепло розповідав про це вікно — третє ліворуч, із кованим балконом, із виноградними гронами по крайці, із блакитними

фіранками й синіми шторами, крізь які світло проглядає, наче чарівні вогники з інших світів. Він так розповідав, що Гессі бачила те вікно в уяві дуже чітко. А потім піросла і побачила його на власні очі. Тільки Доанни там уже не було.

І от — вікно засвітилось надвечір у понеділок. Гессі зауважила це світло, повертаючись потемки із ботанічного саду разом із Генрікою. Це може бути тільки Доанна. Точно-точно. А що вона повернулась, то в Гессі була до неї справа.

Їй страх як захотілось зустріти наречену Аїдена просто вже й негайно. Та в серці дівчини жили ще збентеження й острах. Доанна здавалась красивою і дуже таємничою з першого дня їхнього знайомства, коли наречена брата подала Гессі тонку руку в мереживній рукавичці і повіяло від неї лілями, туманом і травами. Вона всміхалась кволо і сама вся була дуже слабка на вигляд, а проте дивно личила Аїденові. Личила, як личили йому зелений і чорний кольори, запонки зі смарагдами та липневі ночі. І шкіра в них була однаково оливкова, і очі однаково смутні, але теплі.

Гессі вхопила решітку обома руками, вилізла на похилий камінець, щоб роздивитись вікно ліпше, проте фіранки ховали все, що за ним відбувалось.

— Я прийду завтра, — відповіла вона холодному вологому повітрю, котре линуло від вечірнього саду.

У неї було відчуття, що приходити конче треба надвечір, наче вдень зустріти Доанну неможливо. Наче вона насправді виткана з туману, тому сонячні промені здатні зробити її геть прозорою і невловимою.

— Матінко, можна я залишуся завтра у Фаусти? — спитала Гессі тихо за вечерею.

— Хто така Фауста? — Матінка не відривалась від свого пирога з ягодами. Батько поїхав у справах, тому мати тепер усе вирішувала сама.

— Донька Оллішів, — відповіла Генріка першою, бо їй завжди хотілося бути попереду, навіть у дрібничках.

— І навіщо вам до Оллішів?

Гессі подивилась на Генрі з засторогою, і сестра, котра була вже розтулила рота, тут же замовкла, а тоді взялась поправляти серветки.

— Ми з Фаустою готуємо разом доповідь про історію музики, — відповіла Гессі повільно й тихо, розповідаючи те, що вигадала дорогою додому. — Вона дуже добре знається на всьому і погодилась допомогти з моєю частиною. І в них є рідкісні книги.

— Звичайно, вона добре знає все. Адже у вашому коледжі найстаранніші дівчатка з поважних сімей. — Матінка зачепила свою улюблену тему "всі ліпші од Гестії", але тут же зрозуміла, що припустилася помилки. Адже тепер вона не зможе заборонити їй піти до такої розумної й помічної Фаусти.

Гестія осміхнулась і підвела погляд:

— То можна?

— Ви разом із Генрі підете?

— Ні...

— Тоді не можна. Не варто вам поодиночі ходити до чужих людей, ще й із ночівлею.

Я геть нічого не знаю про цих Оллішів, окрім того, що в них є книгарня, а цього явно мало, — відрізала матінка й відклала вбік виделку. — Хай ліпше їхня донька прийде до нас. Зі своїми книгами.

— Я піду теж! — раптом вигукнула Генріка. — Фауста й мені казала, що допоможе. А я нагляну за Гестією.

Матінка подивилась на доньку втомлено.

— Ну гаразд, якщо так горить уже. Але це ж треба їм гостинців занести! Уранці підете до цукерні й наберете свіжого печива. Так пані Моррінді і скажіть — свіжого! І гарну коробку з цукерками. Скажете, хай перев'яже її тими новими стрічками, котрі в середу привезли. Там побачиш, Генрі, вони з рожевими китичками такі.

— Добре, матусю!

Серце Гессі стукотіло швидко-швидко, коли вона без зупинки піднялась до своєї кімнати, замкнула двері зсередини і лише тоді полізла до старої шафи, котра стояла, мов чорне примарисько під стіною в ніші.

Дівчина швиденько вийняла старе покривало, тоді коробки з літніми черевичками і вдоволено всміхнулась. Унизу, під тим усім, лежала чорна скринька, котру Гессі нікому не показувала. Скриньку подарував їй Аїден і суворо заборонив казати про неї матінці, чи батькові, чи Генріці, чи будь-кому ще. Сестра бездоганно слухалась його дотепер, але оскільки Доанна повернулась, то настала пора відкривати таємницю.

Гессі підняла важку кришку.

Іноді їй здавалось, наче Аїден був єдиною людиною у всьому світі, яка не вважала, що Гестія Амалія Фаулі-Прейшер — незграба, котра руйнує все, чого торкається. Але то бувало в моменти її поганого настрою, а поганий настрій треба проганяти, інакше шкіра буде сірого відтінку — так казала пані Катаніка. І Гессі їй майже вірила, бо хоч коли вона бачила маму Лаллі, та завжди була усміхнена й сяяла, як начищений до блиску мідний чайник. І колір шкіри в неї був вельми гарний.

Зараз пальці Гессі пробігали по її скарбах, залишених Аїденом, і дівчинка всміхалась. Скарбів було багато.

Гребінець із інкрустаціями зі смарагдів. Серветки, вишиті білими квітами по білому. Брошки з дрібними камінчиками. Срібна соусниця. Тонесенькі рукавички з мереживцем. Перлові браслети із застібками з білого золота... Усі скарби були дбайливо загорнуті в м'яку тканину, до кожного кріпилася записка. А в записці гострий і кривий почерк Аїдена сповіщав Гессі, для кого і для чого той чи інший дарунок.

"Любій сестричці Генріці Агустанії Фау... Вже не Фаулі-Прейшер! У день її щасливого весілля".

"Дорогій та шановній матінці в її 50-й день народження".

"Для Гесті в день, коли вона зробить своє найкраще фото", — що ховалося за цією запискою, Гессі не знала, бо була певна, що її найкраще фото ще попереду. Звідки Аїденові було відомо, що вона матиме власну камеру, — цього дівчина також не знала, проте брат був такий розумник, що вже напевне міг щось таке вирахувати чи передбачити. А може, він і сам мав на меті подарувати їй камеру? Хтозна.

Аж ось пальці натрапили на маленьку шкатулку, вкриту чорною емаллю та квітами. Білі лілеї. Срібне обрамлення.

"Кохана, не плач", — нічого більше. Літери, нашкрябані Аїденом в один з останніх його днів, такі рвані й криві, ніби то не його рука писала. Ніби він карбував їх на папері, мов у камені. Щоб вони жили вічно, коли він піде.

У двері вимогливо постукали. Довелося швидко закривати скриньку зі скарбами та накидати на неї покривала абияк, щоби приховати її наявність.

— Гесті, це я! — Генріка сповістила про своє прибуття ще одним нетерплячим стукотом.

Гессі стрибнула до дверей. Сестра стояла на порозі, і на обличчі її горів щирий інтерес.

— Ану ж, розкажуй! Що це тобі в Оллішів треба?

Гессі мить повагалась. Сказати Генріці про Доанну? Е ні. Сестра може розповісти матінці. Матінка накаже закликати братову наречену до них, а не гуляти поночі. Передати подарунок непомітно не вийде.

— Я маю завтра ввечері піти на гостину, — відповіла дівчина тихо. — І так, щоб матінка не дізналась.

— О-о-о! Оце вже цікаво!

Генрі підійшла до ліжка і, розправивши сукенку, сіла.

— Давай так: я піду до Оллішів, а ти собі — у своїх справах, але потім повернешся до них, щоб ми вдвох уранці потрапили додому.

— Добре, — кивнула Гессі, утішена раптовою допомогою. — Тільки дивися ж, щоб матінка не дізналась.

— Ха! Знаєш, як я довго на це чекала? Я ж не дурна, щоб тепер їй усе розказати! — Генріка розсміялась і впала спиною на ліжко.

— На що чекала? — спитала Гессі, падаючи поруч і собі.

КІНЕЦЬ ОЗНАЙОМЧОГО ФРАГМЕНТУ